

GERMANS

Muntsa Mimó

En Pol ha estat el primer de pujar-hi. Jo l'he seguit, però aviat m'he aturat sense saber on agafar-me. En Pol se n'ha adonat i m'ha ajudat. Em costava perquè no tinc les cames tan llargues com ell, però he anat fent fins a arribar al capdamunt de tot. Però llavors la mama ha fet un xiscle i ha dit que baixés de seguida, que podia caure i fer-me mal. He mirat cap a baix i el terra es veia tan lluny que les cames m'han començat a tremolar. Però en Pol m'ha somrigut. I si el meu germà no té por, jo tampoc. Ha baixat deixant-se lliscar pel pal de ferro i jo he fet el mateix. La mama no semblava gaire enfadada. S'ha ajupit per posar-se a la meua alçada i m'ha abraçat fort. Per darrere seu, en Pol ha aixecat un polze. Això volia dir que ho havia fet molt bé. Però la mama ja no ens ha deixat jugar més i ha dit que tornàvem cap a casa, que feia fred i que ja era l'hora de dinar.

Abans de tornar a l'escola, he escrit la carta als Reis. Hi ha nens que diuen que són els pares, però jo sé que no és cert, perquè en Pol m'ha dit que l'any passat va veure com

en Baltasar ens deixava els regals a l'habitació. Diu que després de posar els paquets damunt la taula, es va menjar la xocolatina que li havíem deixat i ens va acotxar. Li vaig preguntar si també havia vist el camell bevent-se l'aigua que li havíem deixat al bol, però no; va haver de tancar els ulls perquè en Baltasar no sospités que estava despert.

Aquest any només he demanat joguines; el meu germà diu que els Reis no porten animals de veritat ni tenen poder per fer complir desigs. I ell ho sap bé perquè fa dos anys va demanar un gos i n'hi van portar un de peluix. Es va enfadar tant que me'l va regalar. Li vaig posar Tom, però ara ja no hi jugo.

La mama m'ha preguntat què havia posat a la carta i jo l'he llegit en veu alta: un cotxe teledirigit, els superguerrers galàctics, una disfressa de Spiderman i una espasa atòmica. Quan he acabat, semblava amoïnada. Potser he demanat massa coses, els Reis han de portar joguines a molts nens. Estava a punt de renunciar a la disfressa de Spiderman quan la mama m'ha preguntat si realment era allò el que volia. Li he dit que sí i llavors m'ha donat un sobre molt bonic en què posava "SS. MM. els Reis d'Orient" i m'ha ajudat a plegar bé la carta i a posar-la dins. I m'ha explicat que la donaríem al patge del mercat perquè enguany potser no es veuria amb cor d'anar a la cavalcada. M'he enfadat tant que he sortit corrents del menjador per anar a explicar-ho de seguida al Pol, però ell m'ha dit que, ben mirat, la cavalcada és una cosa de petits i que els caramels que arrepleguem sempre estan trencats.

Però jo he seguit enfadada: hi ha tantes coses que la mama diu que "no es veu amb cor de fer!"... Ara ja no anem mai al zoo, ni al cinema, ni a veure titelles. Abans

sortíem a passejar cada cap de setmana; el papa em portava sobre les espatlles o en Pol em duia de la mà i la mama somreïa tota contenta. Però ja fa uns quants mesos que el papa passa cada vegada més temps a la feina; fins i tot hi va algun cap de setmana. I, quan és a casa, ja no juga amb nosaltres, ni ens demana com ha anat el dia. I tampoc no parla gaire amb la mama, però a vegades es tanquen tots dos a la cuina o al dormitori i, quan surten, la mama té els ulls molt vermells.

Al setembre, la mama va deixar de treballar, però mai no té temps per nosaltres. Diu que no es troba bé, que està cansada, que l'atabalem... Quan hi ha el papa, ella mira la tele i, quan no hi és, a vegades mira fotografies. S'hi passa molta estona. Nosaltres també les mirem. La del Pol amb una gorra posada del revés, fent castells de sorra i jo molt petitona, estirada en un "cuco" i mig amagada sota el para-sol. I la del papa i la mama abraçats sobre una tovallola de ratlles, amb en Pol al mig de tots dos. En aquesta jo encara no hi sóc.

Però el pitjor és quan es queda asseguda al sofà mirant la paret. Jo també la miro; però no hi veig res. Ara la paret és de color groc clar; la van pintar abans de l'estiu. Abans era verda. Segons en Pol, semblava un prat d'herba. I un dia se'ns va acudir dibuixar-hi una filera de formigues. Les del meu germà eren sensacionals, semblaven de veritat, però més grosses. Les meves només eren puntets negres, però en Pol em va dir que ja estaven bé, que eren formigues vistes de lluny. Quan els pares ho van descobrir, es van enfadar molt. Ens van deixar dues setmanes sense consola i vam haver de treure tots els diners de la guardiola per ajudar a pagar la pintura nova. Es veu que era molt cara;

potser per això la mama se la mira tant. La veritat és que a mi m'agradava més amb les formigues. En Pol diu que ara sembla un desert i que estaria bé dibuixar-hi camells i palmeres. Però ho fa per fer-me riure. No volem que la mama es torni a enfadar o es posi encara més trista.

Un altra cosa que a la mama tampoc no li va agradar gens va ser que comencés a dormir a la llitera de dalt. Primer vaig haver de demanar permís al meu germà, és clar. Abans no em deixava ni posar-hi un peu. Però una nit m'hi va deixar pujar. Quan el papa ho va veure, es va quedar tot parat i semblava que volgués dir-nos alguna cosa, però al final va agafar la cadireta de boga, s'hi va asseure i ens va llegir un conte, com cada nit. Des de dalt li veia els cabells esclarits de la coroneta. En Pol em va xiuxiuejar que s'estava quedant calb i jo vaig deixar anar una rialla. El papa va aixecar el cap i va somriure. Però llavors va entrar la mama i es va empipar. De totes totes volia que tornés al meu llit. Llavors el papa se la va endur de l'habitació i fa dies que ja no ens diu res. Però segueix deixant el meu pijama sota el coixí de la llitera de baix.

Al pati de la tarda en Roger m'ha pegat. No vol que jugui amb ells. Però li he clavat una bona empenta i s'ha donat un cop al cap contra la paret i ha començat a xisclar. La mestra m'ha renyat, però no gaire. Ha dit als nens que havíem de jugar tots junts i hem fet un partit de futbol i jo m'he posat a la porteria. En Pol era darrere la xarxa i m'anava dient què havia de fer. He parat molts gols. I en David i en Jan m'han dit que demà tornarem a jugar.

Com cada dimecres en sortir de l'escola, la mama m'ha dut a la psicòloga. Es diu Clara i m'agrada perquè té una capsa molt bonica, plena de joguines. Ella s'asseu i mira que

faig. Jugo amb el cotxe amunt i avall, avall i amunt. Faig el soroll del motor amb els llavis premuts. La Clara es passa tota l'estona escrivint en un bloc molt gruixut i també em pregunta coses. Avui he dibuixat; he fet un peix molt petit en una peixera molt gran. La Clara m'ha demanat que l'hi regalés, però no he volgut. Havia fet el dibuix per al Pol, que m'esperava a fora més avorrit que una ostra.

En Pol sempre em pregunta a què he jugat i la mama em fa un petó a la galta, m'acaronen els cabells i em demana si m'ho he passat bé. A vegades ens deixa un moment a la saleta i entra a parlar amb la doctora. Nosaltres ens dediquem a mirar revistes o fem ganyotes als altres nens que s'esperen. Gairebé sempre coincidim amb una nena que porta trenes i ulleres. Sembla simpàtica i un dia em va somriure però en Pol va dir que tenia pinta de ser una mica repel·lent i ja no li vaig dir res.

En acabar de sopar, la mama ha dit que ella i el papa volien explicar-nos una cosa. Ens hem assegut al sofà tots quatre. Llavors la mama m'ha abraçat i ha dit que tenia una notícia molt important. I més baixet, com si fos un secret, que tenia un bebè a la panxa.

Un bebè... Li he preguntat si era un nen o una nena.

—És un nen. Un germanet.

Això ho ha dit el papa i la mama m'ha agafat una mà i l'ha posat sobre la seva panxa. I he sentit el nen, que es movia!

En Pol ha deixat el seu lloc al costat del papa i, de genolls davant nostre, també ha recolzat una mà sobre la panxa de la mama. Se la veia tan blanca al costat de la meua! He aixecat el cap per mirar-me'l i saber què en pensava, de tot això. Feia la mateixa cara que quan vèiem *Mary Poppins*.

És una pel·lícula que “mola” molt però el final ens fa plorar a tots dos, encara que ell fa veure que no. Llavors s’ha aixecat, ha fet un petó a la galta de la mama i un altre al papa. I a mi, m’ha picat l’ullet, mentre em feia adéu amb un somriure. I ha desaparegut.

M’ha sabut greu que en Pol se n’anés, però potser amb el germanet nou els pares ja no estaran sempre tan tristos perquè no hi ha un nen a casa.

—Com es dirà? Millor que no es digui Pol. Ho dic perquè en Pol és en Pol i, si un dia volem parlar d’ell, ens farem un embolic.

El papa s’ha quedat mirant-me amb la boca oberta i la mama s’ha posat a plorar, però, com que també reia, he pensat que no estava gaire trista. Segur que els ha fet contents que digués el nom del meu germà gran en veu alta, tres vegades! No l’havia dit des del dia de l’accident, quan vaig veure el cotxe que venia i vaig cridar i ell no em va sentir.

Llavors el papa i la mama m’han dit que volien que jo triés el nom. M’ho he pensat una mica i els he dit que m’agradava el nom de Pere perquè és el nom d’un nen que mai no té por de res, ni tan sols del llop! Llavors la mama m’ha preguntat si estava contenta “de veritat”. Li he dit que sí, que molt, i que si ara, que tornàrem a tenir un nen, m’estimarien com abans. La mama s’ha posat a plorar encara més fort però m’anava fent petons i el papa ha dit que, tot i que trobaven a faltar molt en Pol, encara havien trobat més a faltar la Clàudia, que sóc jo. I m’he posat tan contenta que no podia parar de riure.

Aquesta nit he tornat a la meva llitera. He abraçat en Tom i he pensat que estarà bé que deixi els Power Rangers

per al meu nou germanet. Segur que li agradarà trobar-los nous. Ara bé, ningú no em prendrà el lloc de portera a l'equip de futbol; no hauria dit mai que jugar-hi fos tan divertit!

Abans d'adormir-me, he desitjat bona nit al Pol per última vegada i li he dit que no pateixi, que, encara que m'estimi molt en Pere, no l'oblidaré mai i que ell serà sempre el meu germà preferit.